

Arrest

nr. 141 958 van 26 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 7 november 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 oktober 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. DE MAEYER, die loco advocaat I. MAJUMDAR verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 9 oktober 2013 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing.

1.2. Eveneens op 9 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor een duur van drie jaar. Deze beslissing wordt verzoeker samen met de bestreden beslissing ter kennis gebracht.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden handeling moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

2.2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 9 oktober 2013 een inreisverbod voor een duur van drie jaar werd opgelegd. Deze beslissing werd verzoeker samen met de bestreden beslissing ter kennis gebracht. Noch uit de stukken van het administratief dossier noch uit de eigen databank van de Raad blijkt dat verzoeker een beroep heeft ingediend tegen deze beslissing, zodat deze beslissing definitief is geworden.

Artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet definieert een inreisverbod als volgt: *“de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden (...)”*.

Artikel 7, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

[...]

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.”

Verweerder mag, ingeval van een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing, niets anders dan – na te hebben vastgesteld dat verzoeker nog steeds in het Rijk verblijft terwijl hij onder een definitief inreisverbod staat, dat niet werd opgeheven of opgeschort zoals is voorzien in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet – vast te stellen dat het verzoeker voor de duur van het inreisverbod verboden is in het Rijk te verblijven, zelfs tijdens het onderzoek van een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod (cf. artikel 74/12, §4 van de Vreemdelingenwet), en een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren op grond van artikel 7, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet. Aldus blijkt niet dat de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten verzoeker nog een voordeel kan opleveren. Hij blijft onder een verbod staan in het Rijk te verblijven waardoor hij in beginsel onmiddellijk is verplicht het Rijk te verlaten en er rust in beginsel een gebonden bevoegdheid op het bestuur om hem andermaal te bevelen het grondgebied te verlaten.

2.3. Ter terechtzitting worden voorgaande vaststellingen niet betwist. De advocaat van verzoeker meldt ook dat deze tijdens een laatste telefonisch contact haar in kennis stelde van zijn intentie om België te verlaten. Verzoeker gedraagt zich voor zijn actueel belang naar de wijsheid van de voorzitter. Wanneer

het belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, komt het nochtans aan verzoeker toe daarover standpunt in te nemen en het actuele karakter van zijn belang aan te tonen (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810). Verzoeker blijft in gebreke te duiden welk nuttig voordeel een eventuele nietigverklaring van de thans bestreden beslissing hem nog kan opleveren en toont niet aan dat hij nog een belang heeft bij het beroep tot nietigverklaring ingesteld tegen het aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten (cf. RvS 22 maart 2006, nr. 156.746; RvS 4 augustus 2006, nr. 161.703).

2.4. In de uiteenzetting van zijn enig middel in het verzoekschrift, brengt verzoeker evenmin elementen aan die afbreuk kunnen doen aan de voorgaande vaststellingen. De Raad benadrukt in dit verband nog dat verzoekers laatste asielaanvraag reeds definitief werd afgesloten bij arrest nr. 103 240 van 22 mei 2013 van de Raad.

2.5. Gelet op bovenstaande dient te worden vastgesteld dat verzoeker het wettelijk vereiste belang ontbeert bij huidig beroep. Het beroep is, bij gebreke aan het wettelijk vereiste belang, onontvankelijk. Er dient dan ook geen uitspraak meer te worden gedaan over de exceptie van niet-ontvankelijkheid, om een andere reden opgeworpen in de nota met opmerkingen.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het beroep.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS